

Jill Murphy autoare și ilustratoare britanică, s-a născut la 5 iulie 1949, la Londra. Cunoscută mai ales pentru seria *O vrăjitoare îngrozitoare*, Jill a demonstrat înclinații către scris și desen încă de la vârsta de șase ani. Școala primară a fost cea mai frumoasă perioadă de-a lungul anilor de studiu, pentru că avea multe proiecte de care putea profita pentru a desena. Ulterior a fost înscrisă la o școală catolică unde i-a fost foarte greu să se adapteze, atunci născându-se și ideea pentru cartea *O vrăjitoare îngrozitoare*. Lucrul la această carte a durat doi ani, iar la optsprezece ani a trimis manuscrisul la trei mari edituri londoneze, însă a fost refuzat. Succesul avea să vină câțiva ani mai târziu, moment în care și-a dat seama că vrea să devină scriitoare cu normă întreagă. A continuat să scrie și să ilustreze multe alte volume, trei dintre ele chiar despre micuța vrăjitoare Mildred Hubble, principalul personaj din seria *O vrăjitoare îngrozitoare*, iar de-a lungul carierei cărțile ei au fost recompensate cu numeroase premii.

JILL MURPHY

O vrăjitoare îngrozitoare și o vrajă nefastă

Ilustrații
de Jill Murphy

Traducere din engleză
de Ioana Tudor

ARTHUR

Era prima zi din cel de-al doilea an al lui Mildred Hubble la Academia de vrăjitoare a domnișoarei Cackle.

Anul școlar era împărțit în două semestre lungi. Primul începea în septembrie și se întindea până la sfârșitul lunii ianuarie și era cunoscut drept semestrul de iarnă, fiind urmat de o lună mult așteptată de vacanță. Al doilea semestru se deschidea în martie și se încheia la finalul lunii iulie și se numea semestrul de vară, deși, la începutul lui, era încă foarte frig și mohorât. Apoi urma o altă lună minunată de vacanță care dura până la început de septembrie, când se deschidea un nou an școlar.

După primul ei an la academie, care fusese dezastruos, era un adevărat miracol că Mildred chiar se reîntorcea la școală. Era una dintre acele persoane ghinioniste care parcă atrag dezastrul oriunde se duc. În ciuda eforturilor ei de a fi de ajutor și de a se comporta frumos, Mildred avea talentul misterios de a părea cauza tuturor belelelor, și trebuie să recunoaștem că *existau* situații (mai ales atunci când imaginația ei destul de nestăpânită o lua razna) când reușea să transforme un eveniment liniștit într-o scenă complet haotică.

Totuși, în *acest* an, Mildred era mai mare și, să sperăm, mai înțeleaptă (oricum, era mai plină de intenții bune decât fusese vreodată) și își pusese în gând să-și piardă reputația de cea mai îngrozitoare vrăjitoare din școală.

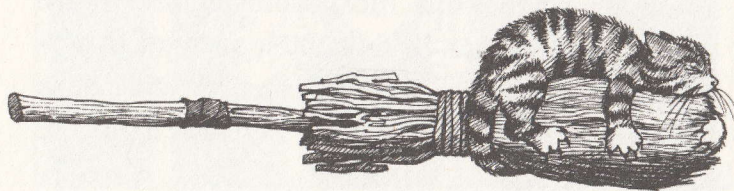
Ajungând călare pe mătură la poarta ca de închisoare a școlii, Mildred scrută printre zăbrelele terenul de joacă învăluit în ceață. Ajunsese pentru prima dată devreme, iar în curte erau doar câteva fete, care tropăiau din picioare și se înfășurau mai strâns în pelerinele lor, ca să se apere de frigul tăios. În școală era întotdeauna răcoare, deoarece clădirea era făcută din piatră, mai degrabă ca un castel, și era cocoțată pe vârful cel mai înalt al unui munte, înconjurată de păduri de pini, care creșteau atât de aproape unul de altul, încât atmosfera era foarte umedă și întunecată. De fapt, fetele sufereau în permanență de răceală și gripă, și asta li se trăgea de la orele pe care erau obligate să le petreacă în ger, pe terenul de joacă.

— Aerul proaspăt e sănătos! obișnuia să urle domnișoara Drill, profesoara de gimnastică, mângâindu-și afară elevele, care strănutau și tușeau de zor. O să vă facă teribil de bine. Cine e prinsă strecurându-se înăuntru înainte să sune clopoțelul va scrie o propoziție de cinci sute de ori!

Mildred zbură peste porți și ateriză cu deosebită pricepere pe partea cealaltă.

„Păi, ăsta chiar *este* un început bun!“ își zise ea uitându-se în jur, cu speranța că cineva observase aterizarea ei de excepție, dar, firește, nimeni nu o văzuse. Oamenii se uitau numai atunci când făcea vreo năzbâtie, niciodată când se afla în plină glorie.

Mildred își luă valiza de pe mătura ce plutea politicoasă așteptând următoarea poruncă, apoi își îndreptă atenția spre pisoiul ei dungat, care încă mai stătea lățit pe mătură, cu ochii strâns închiși și cu ghearele înfipite în paie, de parcă se agăța de neprețuita lui viață. Bietul pisoi nu reușise încă să scape de groaza de zburat, iar Mildred era întotdeauna nevoită să îl smulgă de pe spatele măturii ori de câte ori ajungea undeva.

— Numai *eu* puteam să primesc un pisoi așa ca tine, spuse Mildred cu afecțiune, mângâindu-l cu o mână și desprinzându-i ghearele cu cealaltă. Hai, prostuțule, am ajuns. Privește! S-a terminat, acum poți să sari jos.

Pisoiul deschise precaut un ochi, văzu că era adevărat și sări iute pe umărul lui Mildred, unde își frecă recunoscător capul de părul fetei. Aceasta simți un val de tandrețe pentru sfrijita creatură.

— Mildred! Millie! Sunt *eu*! țipă de deasupra o voce familiară.

Mildred privi în sus și o văzu pe Maud, care zbură vâjâind pe deasupra porților, fluturându-și pălăria în aer. Din cauza acestui gest aproape căzu de pe mătură și sări clătinându-se chiar la picioarele lui Mildred.

— Of, Maud! zise Mildred râzând, bucuroasă să își revadă cea mai bună prietenă după lunga vacanță de vară. Vai, arăți mult mai slabă și ai părul mai lung.

— Știu, spuse Maud netezindu-și părul, care era împletit în două cosițe butucănoase, în locul cozilor ei obișnuite. Mama m-a pus să țin o dietă *oribilă*. N-am avut voie să mănânc nimic în afară de lăptuci și țelină și alte chestii îngrozitoare. Oricum, acum am scăpat din ghearele ei, deci mă întorc la

mâncarea delicioasă de la școală. De trei ori „ura!” pentru budinca de curmale și crema de zahăr ars.

Cele două fete râseră.

— Nu înțeleg de ce se obosesc să aibă porți la școala asta, comentă Mildred, în timp ce alte trei eleve zburau pe deasupra zidului, pe măturile lor.

— Poate sunt pentru ocaziile când primim oaspeți obișnuiți, spuse Maud. Știi, pentru oamenii care nu au mături. Domnișoara Cackle nu s-ar putea aștepta ca oamenii obișnuiți să aducă scări cu ei, nu-i așa? Apropo, cine a mai venit? Cineva cunoscut?

— Doar Ethel, răspunse Mildred. Însă se prefacă că nu mă vede, nu că mi-ar *păsa*, firește.

Ethel Hallow era băgăcioasa și prefăcuta clasei, și nu era deloc de mirare că Mildred nu putea s-o înghită, după toate fetele răutăcioase pe care i le

jucase în timpul primelor două semestre, când Mildred fusese cât pe-aci să fie exmatriculată din cauza ei de două ori.

— O, privește, Maud! spuse Mildred arătând spre două fete cu pălării noi-nouțe și pelerine imense, care aproape le atingeau ghetetele noi și strălucitoare. Uită-te la ele, probabil că sunt în primul an. Nu-i așa că par *mici*?

— Când mă gândesc că și *noi* eram la fel, spuse Maud pe un ton matern. Mă face să mă simt de-a dreptul bătrână.

Cele două eleve din primul an stăteau lipite una de alta și păreau pierdute și sfioase. Una din ele se

uita neliniștită în jur, iar cealaltă încerca în zadar să se oprească din plâns. Ți se rupea inima când te uitai la ele. Amândouă erau pipernicite; cea care plângea avea fața ascuțită și palidă și un păr subțire, cenușiu ca blana de șoarece; cealaltă avea două codițe cârlionțate de un portocaliu aprins. Din nu se știe ce motiv, cea care plângea îi aducea foarte tare aminte lui Mildred de cineva, dar nu putea să-și dea seama de cine.

— Hai să mergem să le înveselim, ce zici? sugeră Mildred. Nu e vina lor că sunt nou-venite, sărmanele. Îți amintești cât de groaznic ne-am simțit *noi*?

Simțindu-se foarte mature și înțelepte, Maud și Mildred se îndreptară relaxate către cele două fete înduioșătoare.

— Bună, spuse Mildred. Sunteți nou-venite aici, nu-i așa?

— Da, răspunseră cele două în cor.

Mildred o mângâie stângaci pe umăr pe fata care se smiorcăia.

— Nu plânge, îi spuse ea pe un ton hotărât. Nu e *chiar* atât de rău, să știi.

Din păcate, gestul drăguț al lui Mildred nu făcu decât să înrăutățească situația, căci fata izbucni în hohote asurzitoare și își aruncă mâinile în jurul taliei lui Mildred.